

TÁC PHẨM DỰ THI “BIÊN KỊCH SÁNG TẠO”: HOA RƠI TRÊN ĐÔI MẮT

MỤC LỤC

Chương I: Đêm đông	2
Chương II: Dương	3
Chương III: Ly hôn	4
Chương IV: Làng Hướng Dương	5
Chương V: Đôi mắt	6
Chương VI: Mồ côi	8
Chương VII: Bánh lọc bà Sáu	9
Chương VIII: Chợ làng	10
Chương IX: Sự thật	12
Chương X: Hướng dương	14

CHƯƠNG I: ĐÊM ĐÔNG

Đó là một đêm mùa đông tĩnh lặng, khi khu phố nghèo không cái không khí nhộn nhịp như trước nữa. Những cơn gió rét đầu mùa và cái đói của người dân nơi đây dường như đã khiến cái nhịp sống trở nên chậm lại. Lũ trẻ thì ngồi ôm nhau co ro trong trong chiếc chăn đã sờn vải. Những cụ ông, cụ bà liên tục thay phiên nhau đổ xăng vào chiếc đèn dầu để duy trì chút ánh sáng cuối cùng cho căn nhà đã cũ. Trên đường vắng tênh gợi lại một cảm giác hiu quạnh đến khó tả, đến cả ánh đèn điện duy nhất chiếu sáng cũng chỉ nhấp nháy, mờ ảo.

Trong màn đêm lạnh lẽo ấy, vô tình bắt gặp một âm thanh khe khẽ của tiếng chân, âm thanh ngày một to dần và không thấy hồi kết. Hình như bước chân người đấy rất vội vã, như đang chạy thoát thân một cái gì đấy. Nhìn từ xa, một cái lưng khòm, một áo khoác vải len đã bạc màu với chàm kín hết toàn thân, vì trong bóng đêm nên cũng rất khó để nhìn rõ được khuôn mặt của người này. Người đó tiếp tục chạy dù không biết rõ lý do, lưng vẫn cứ tiếp tục khom lại như đang mang vác vật gì đấy.

Đứng trước một ngôi nhà có thể nói là khá giả nhất trong vùng, người đó nhẹ nhàng đặt vật gì đấy xuống, thì ra đó là một ... đứa bé.

Đứa bé nằm trợn trong chiếc chăn bông nhỏ nhưng được quấn nhiều lớp, đôi mắt lim dim, trông bé ngủ rất ngoan. Người đó bèn vội hắt chiếc mũ áo ra đằng sau, trước đứa bé là một người phụ nữ có vẻ đã chực tuổi. Chắc có lẽ rằng người phụ nữ đấy chính là mẹ ruột của đứa bé, có thể dễ dàng nhận ra qua ánh mắt triu mến, cử chỉ đôi bàn tay cứ như không muốn buông ra khỏi đứa bé, còn đứa bé nhẹ nhàng đưa tay chạm vào khuôn mặt của cô như đang cố muốn níu kéo cô lại bên mình. Cô vội vã gục xuống, ôm lấy đứa bé lần cuối, rồi tức tốc chạy đi, để lại cạnh đứa bé là một cành hoa hướng dương nhỏ, thân uốn cong theo tư thế ngủ của đứa bé, những cánh hoa phai màu đã ủ rũ nhanh tàn.

Nghe cái âm thanh hỗn loạn bên ngoài, căn nhà cuối cùng cũng đã sáng đèn, bước ra chính là một người cô gái trẻ, nhìn sang ngoài đường trông ngóng xem đang có chuyện gì, thì chân cô bỗng chạm phải đứa bé, cô bất chợt nhìn xuống chân của mình. Ngạc nhiên và cúi người xuống, đỡ đứa bé lên. Trong lúc đó, chồng cô cũng tỉnh giấc mà bước ra cổng xem có chuyện gì, rồi anh cũng hoảng hốt khi nhìn thấy vợ mình ôm một đứa bé, mồm chữ ô mà không nói nên lời. Cô vợ chỉ biết quát anh đứng đó mà không nhanh đưa chiếc áo choàng anh đang mang để sưởi ấm cho đứa bé. Thế là hai vợ chồng lui thủ đi vào nhà, để lại bông hoa hướng dương đang rơi trên nền đất.

CHƯƠNG II: DƯƠNG

Hay tin trong nhà có em bé, mọi người dân xung quanh đồn thổi vì dù gì cũng chỉ là hai vợ chồng son nhưng bỗng một cái đã xuất hiện một đứa bé từ đâu không rõ tung tích. Cả hai vợ chồng còn khá trẻ nhưng có công ăn việc làm ổn định nên may mắn có cho mình một cuộc sống khá giả. Cô vợ tên Hồng, dù phải bận bịu với công việc ở bên xưởng may, nhưng cô vẫn luôn cố gắng dành thời gian cho gia đình, vun đắp tình yêu giữa hai vợ chồng. Đứa bé ngày hôm đấy là một bé gái, mũm mĩm và sở hữu một làn da mịn như bột, nhìn vào thật cưng. Đứa bé được đặt tên là Dương, vì Hồng liên tưởng đến cành hoa hướng dương được đặt cạnh đứa bé khi cô phát hiện ra em. Nhưng có một điều kỳ lạ rằng, từ khi đón đứa bé gái về nhà, cả hai vợ chồng chưa lần nào có cơ hội được nhìn thấy ánh mắt của đứa bé. Vì không biết gửi Dương đi đâu và cũng tiếc thương em nên Hồng đã quyết định sẽ nhận nuôi đứa bé với tư cách là bố mẹ nuôi, mặc cho những lời dị nghị và sự bất bình từ phía chồng của cô.

- Tại sao em lại nhận đứa bé này, nó chỉ tốn làm mất thời gian của chúng ta thôi! Rồi nhìn mọi người xung quanh đi, họ đang bàn tán về gia đình chúng ta đấy!
- Em mặc kệ, nhìn cô bé này đi không phải rất tội nghiệp lắm sao? Chúng ta có điều kiện thì hãy dành cơ hội may mắn này cho nó đi anh!

Mặc cho những lời phàn nàn, bất đồng từ phía chồng nhưng Hồng vẫn nhất quyết sẽ giúp đỡ cho đứa bé. Nhưng sự thật đằng sau câu chuyện đó, chính là thiên chức làm mẹ của cô đã bị tước mất vì căn bệnh rối loạn buồng trứng quái ác. Điều đó khiến việc mang thai của cô là một việc bất khả thi. Điều quan trọng là sự thật đó vẫn chưa được tiết lộ từ lần cuối Hồng đi khám. Và chính Dương sẽ là một sự hy vọng nào đấy của cô để có thể thắt chặt tình yêu giữa hai vợ chồng. Kể từ đó, cuộc sống của hai người dần thay đổi khi không khí gia đình giờ đây đã có tiếng khóc, cười của trẻ con.

CHƯƠNG III: LY HÔN

Càng lớn dần lên, anh chồng thắc mắc sao con bé vẫn chưa chịu mở mắt nên bèn gợi ý cho Hồng đưa Dương đến bác sĩ để khám. Cô gái cũng nhanh nhẩu thừa vâng mà không hề có sự nghi ngờ gì. Đến bệnh viện, thì cô phải đón nhận một tin sốc đó chính là Dương không có khả năng thị giác, em bị mù bẩm sinh.

Hồng bàng hoàng, không nói nên lời, bản thân nhìn Dương. Về tới nhà, hai vợ chồng ngồi lại nói chuyện, lớn tiếng với nhau. Người thì một mực quyết tâm, cố gắng thuyết phục người còn lại chấp nhận nuôi dưỡng Dương, người còn lại thì quyết đưa Dương đến trại trẻ mồ côi cho bằng được. Cho đến khi hồi tranh cãi lên tới đỉnh điểm...

- Tại sao cô cứ phải cố gắng trở thành người tốt trong cái xã hội này? Hãy đưa con bé cho trại mồ côi đi, tôi đã quá xấu mặt để bảo vệ cho cái gia đình này rồi!
- Con bé bị mù thì sao? Anh không thể rũ chút lòng thương cho nó à, nó cũng là con người mà!
- Nhưng nó chẳng có ruột thịt gì với ta cả! Em hãy nghĩ cho tương lai của con chúng ta đi.
- Tương lai chúng ta không có đứa con nào cả hết ...

Hồng hét lớn và khóc nức lên hồi, cô ngồi gục xuống sau khi nói dứt câu, mọi bí mật bấy lâu nay mà cô giữ kín với chồng đã bị bại lộ. Chồng cô vừa nghe xong tỏ vẻ thất vọng trên khuôn mặt.

Bấy lâu sau, vì không thể chấp nhận nhau nên hai người đành đi đến quyết định phải ly hôn, chính quyết định này lại càng khiến Hồng phải chịu thêm nhiều gánh nặng, khi không ai muốn trên trời rơi xuống một đứa con bị mù cả, khi mà chính Dương là sợi dây liên kết giữa hai vợ chồng đã bị cắt đứt. Nhưng Hồng chấp nhận vẫn sẽ tiếp tục nhận nuôi Dương một cách bất đắc dĩ.

CHƯƠNG IV: LÀNG HƯỚNG DƯƠNG

Sau quyết định ly hôn, cô Hồng đưa bé Dương về quê của mình chính là ngôi làng mang tên Hướng Dương. Đúng như cái tên, đường vào làng rải rác chính là những cánh đồng hoa hướng dương bạt ngàn. Từng ánh nắng xuyên qua tấm kính của chuyến tàu đưa hai mẹ về làng. Vẫn là bầu không khí ấm áp của quê nhà tiếp nối từng cảnh vật thân thuộc đến lạ thường. Nhưng tiếc thật, chính Dương cũng không thể có cơ hội nhìn ngắm được mảnh đất mà mình sắp sửa đặt chân đến.

Cuộc sống nơi đây yên bình đến lạ thường, tụi trẻ con tùm ba tùm bảy chơi với nhau, xì xào đầu cổng làng. Các cô, các dì thì hì hục dọn thật nhanh gánh hàng đang bán dở của mình để nhanh chóng trở về nhà nấu cơm. Còn các ông, các chú thì vẫn còn đang miệt mài cày cấy cùng đàn trâu cho đến tới đêm muộn mới trở về. Nhưng ở đây mọi người đều luôn tươi cười dù cuộc sống có khó khăn, làm lụng vất vả hết ngày.

Khi hai mẹ con cô Hồng đặt chân đến làng Hướng Dương thì trời cũng đã chập tối, nhưng may mắn ở đây có bà Sáu là bạn hàng xóm ngày xưa của mẹ cô, nên nhận được sự giúp đỡ vô điều kiện từ bà. Từ chỗ ăn ở đến công ăn việc làm cho cô Hồng.

Từ khi biết Dương bị mù, cô Hồng cũng lo lắm khi mai sau không biết sẽ cho Dương ăn học như thế nào. Nhưng cô vẫn quyết tâm kiếm từng đồng tiền để nuôi Dương được chững nào hay chứng đấy. Ban ngày cô thường ra đồng hướng dương để lấy hạt, tối đến cô lại làm thêm đóng tập giấy lấy tiền theo sản phẩm, đôi khi những tập giấy đóng bị lệch, sai với mẫu cô lại phải để lại dùng cho Dương sau này khi đi học.

Dương là một cô bé đặc biệt, khi ông trời lấy mất đi đôi mắt của cô thì cũng để lại cho cô bé một đôi tay rất nhạy bén, Dương khi lên năm đã biết phụ giúp công việc nhà, dù mới đầu có gặp chút khó khăn, nhưng em đã biết sử dụng chổi để quét, khăn để lau hay củi để đun. Mọi đồ vật trong nhà đều được em cầm nắm rất kĩ càng để giúp em dễ dàng nhận dạng được những hình dáng và kích thước khác nhau của đồ vật. Cô bé Dương dù chưa có cơ hội nào để được gặp được những người bạn đồng trang lứa đang tung tăng ngoài kia, nhưng cô bé luôn tò mò, hỏi mẹ Hồng những suy nghĩ, thắc mắc của bản thân về thế giới ngoài kia trong khi đang phụ mẹ đóng giấy.

- Mẹ ơi các bạn có giống con không ạ? Có cao bằng con không? Có mang váy như con không hả mẹ?

Dù hai mẹ con sống chui lủi trong căn chòi đã cũ, nhưng tình yêu thương mà hai người dành cho nhau đã sưởi ấm không khí gia đình, chan hòa yêu thương.

CHƯƠNG V: ĐÔI MẮT

Thoáng chốc Dương đã bắt đầu bước vào lớp 1, đánh một dấu mốc quan trọng của cuộc đời em khi được học tập như bao đứa trẻ đồng trang lứa khác. Trước đó, Dương mỗi tối đều được mẹ Hồng luyện tập để nhận dạng mặt chữ, em đã gặp rất nhiều khó khăn khi cố gắng viết chữ trên cùng một hàng, lúc đi lên, lúc đi xuống mặc cho mẹ Hồng đã cố gắng chỉnh sửa rất nhiều. Nhưng hạnh phúc nhất là Dương được mẹ thưởng cho một chiếc váy học sinh mới tinh, thơm phức khiến em cảm thấy rất vui và háo hức mong đến được thời khắc tựu trường để được khoác chúng.

Khi được cô Hồng dắt bộ đến trường, Dương bước đi chập chững, có vẻ e thẹn hơn so với trước. Đến trước cổng trường, khi nghe cô Hồng dặn: “Đến trường rồi con ơi”, sự hào hứng đã trở lại trên đôi môi của em bằng một nụ cười rạng rỡ. Khi được cô Hồng đưa đến càng gần lớp học, âm thanh bàn tán, xôn xao xung quanh Dương ngày càng lớn. Em tỏ vẻ hoang mang, nắm chặt tay mẹ. Đứng trước em là cô giáo chủ nhiệm, mỉm cười chào em và lặng lẽ nói với cô Hồng: “Em sẽ cố gắng hết sức, chị đừng lo nhé!”. Lúc này, Dương phải rời bàn tay của cô Hồng, em dùng đôi bàn tay của mình dò tìm bàn học của mình, chân phải đi những bước dài để nhận biết vật cản là bàn, ghế trước mắt. Đứng trước những hành động quái lạ, tội nạn trong lớp cười phá lên, Dương tỏ vẻ hoang mang, quay trái, quay phải không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cô giáo thấy thế liền bảo cả lớp im lặng và dìu Dương đến bàn đầu ngồi để giúp em nắm bài tốt và thuận tiện trong việc di chuyển hơn.

Trong những khoảng thời gian đầu, Dương gặp không ít khó khăn trong việc ghi chép bài vở bởi vì những bài học trên lớp và giọng đọc của thầy, cô nhanh hơn hẳn so với khi em được hướng dẫn học ở nhà chính vì thế khiến việc tiếp thu và ghi nhớ kiến thức của Dương vốn đã khó nay lại càng phức tạp hơn. Vào giờ ra chơi, đôi mắt của Dương luôn là tâm điểm của những trò quấy phá, chọc ghẹo của lũ bạn.

- Dương ơi, bạn có đôi mắt thật lạ!
- Bạn có thấy mặt mình không Dương?
- Đây là số mấy mình đó bạn đấy!

Tội nó cứ đem đôi mắt của Dương ra mà trêu chọc trong khi em vẫn chưa biết khuôn mặt của mình có gì mà mọi người lại cười đùa như thế. Và giờ ra chơi đã vô tình trở nên đáng sợ đối với Dương, em chỉ dám cúi mặt xuống và giả vờ ngủ thiếp đi để tránh những ánh mắt sầm soi của những đứa bạn khác.

Và trên con đường em trở về nhà, Dương luôn có cảm giác như ai đang theo dõi mình, dù em có đứng lại, nhìn ra phía sau nhưng vẫn không thể phát hiện một ai.

Ngoài những môn học chính trên trường, có một môn học mà Dương rất thích chính là mỹ thuật, vì mỹ thuật chính là môn học nghệ thuật mà không có quy ước, em có thể tự do vẽ tranh mà không theo bất cứ quy luật, màu sắc cố định nào cả.

Với đôi tay thoăn thoắt, nhanh nhẹn mà Dương đã tự tin sáng tạo theo cách riêng của mình mà chưa qua đào tạo hay trường lớp nào cả, bằng chứng chính là bức tranh hoa hướng dương mà em đã phác họa, đã gây ấn tượng mạnh đến với cô giáo bộ môn và cả toàn trường.

Một buổi chiều nọ, cô giáo chủ nhiệm của Dương đến nhà thăm, thì thấy em đang cặm cụi vào đồng cọ vẽ tranh trên những xấp giấy thừa. Đây cũng là lần đầu tiên cô giáo thấy được hoàn cảnh khó khăn của Dương. Được biết từ lúc hai mẹ con dọn về đây sinh sống, nguồn thu nhập, chi tiêu chủ yếu của cô Hồng đều sử dụng hết cho việc ăn học của Dương. Nhưng với số tiền ít ỏi ấy vẫn chưa đủ để trang trải cuộc sống của hai mẹ con, dẫn đến việc cô Hồng phải đi vay mượn để có bữa cơm cho hai người và đôi khi là chỉ cần đủ cho một người là Dương cũng đã được rồi. Dương chậm rãi bước ra cửa để đón cô giáo, em rất vui, hiếm khi nào mà Dương có cơ hội được đón người quen vào nhà mình, vì từ lúc em vào lớp một, bạn bè thường xa lánh và không chơi với em. Chính vì điều đó mà em vốn là người rụt rè nay em lại càng ít nói hơn. Vì là cô giáo đến thăm vào lúc mà mẹ Hồng sắp sửa trở về nhà, nên quyết định nén lại, cứ thế hai cô trò cứ mãi trò chuyện mà cô Hồng về từ hồi nào không hay. Cô giáo liền chào hỏi và muốn có một số vấn đề muốn trò chuyện với cô Hồng, Dương hiểu chuyện liền đem đồ ăn mẹ mua ra sau bếp phụ giúp nấu ăn.

- Chào chị, hôm nay em đến đây để có một số chuyện muốn nói. Dương là một cô bé rất ngoan, lễ phép nhưng đôi mắt của em là một cản trở rất lớn và đây chưa phải thật sự là một môi trường phù hợp để theo học. Thật lòng, bản thân em nghĩ Dương có tài năng về hội họa, sự sáng tạo với đôi bàn tay của em thật sự rất ấn tượng, chị có thể định hướng cho Dương học trường nghề, đó sẽ là nơi phù hợp với em ấy...

CHƯƠNG VI: MỒ CÔI

Có lẽ việc học là chuyện nay mai, nhưng môi trường học tập cần phải thay đổi để Dương dễ dàng thích nghi. Nhưng cuộc sống không cho phép Dương làm điều đó. Chi phí để trang trải cuộc sống của hai mẹ con giờ chỉ còn đếm trên đầu ngón tay. Cánh đồng hướng dương dần mất mùa, nguồn thu nhập chính của cô Hồng đã mất, để chi tiêu cho việc học và cuộc sống buộc cô Hồng phải đi vay mượn khắp nơi.

Vì thế, vào một ngày nọ, tụi đánh thuê lấy tiền đến tìm nhà của cô Hồng. Chúng nó vung dao, mặt dăm dăm, mồm thì thoát nạt. Dương vì không thấy gì nên cũng đứng bất thần cả người, tay quơ quơ để tìm mẹ. Không may tụi nó bắt lấy Dương, dùng tay để thắt chặt cổ, nước mắt em tuôn rơi, tay vẫn cứ ve vẩy vào không khí, cố gắng tìm một điểm tựa. Ngay lúc đó, cô Hồng chạy từ ngoài vào, mặt cô hoảng hồn trước bọn đánh thuê, cô quỳ lạy anh, gào khóc van xin hãy tha cho đứa con gái của mình, hứa sẽ trả đủ số tiền. Bọn chúng hung hãn liên tiếp buông những lời lẽ đe dọa, đồng thời chúng không tiếc dùng vũ lực đối với cô Hồng. Dương vừa khóc lớn vừa chạy quanh nhà một cách vô thức để cứu lấy mẹ. Em không ngừng khóc...

Một hồi sau, chỉ còn em đang ngồi đấy, một mình cùng với những giọt nước mắt đã khô trên má. Xa xa chính là chiếc xe cấp cứu đang chờ cô Hồng đến bệnh viện.

Nhẹ nhàng có một cánh tay dịu em đứng dậy, phủi bụi trên quần áo em. Ngay lúc đó, mọi người hàng xóm xung quanh túm tụm lại dịu Dương vào nhà. Cánh tay đấy rồi cũng rời em đi.

Ba ngày sau, Dương phải đón nhận một tin buồn đó chính là sự ra đi trống vắng của cô Hồng. Cô bị căn bệnh tim bẩm sinh trong người mà đến chính cô cũng không hề hay biết. Giờ đây, chỉ còn một mình Dương trong căn chòi đã sờn cũ và có lẽ bản thân em cũng không thể biết mình sẽ phải làm gì với đôi mắt tật nguyền này.

CHƯƠNG VII: BÁNH LỘC BÀ SÁU

Từ khi cô Hồng mất, để lại là những lời đồn thổi từ mọi người xung quanh rằng Dương chỉ là một đứa con nuôi, một đứa con rơi, con rớt ở ngoài đường. Cũng không biết thông tin từ đâu ra, nhưng điều đó càng khiến cho tâm trạng của Dương buồn hơn. May mắn thay, ân nhân giúp đỡ hai mẹ con là bà Sáu vì thấy hoàn cảnh của em đáng thương nên vẫn quyết định cho Dương ở lại căn chòi đấy. Không dừng lại ở đó, bà còn hướng dẫn Dương tự mình làm những mẻ bánh lộc để đem ra chợ phụ bà bán.

Dương là một cô gái ham học hỏi, chính vì thế em đã dừng lại công việc học của mình và tiếp tục phụ giúp cho bà Sáu công việc bán hàng ở chợ. Kể cả tài năng hội họa của em cũng không thể phát huy trong hoàn cảnh éo le này, em đành chấp nhận dừng lại, cất giấu đam mê của bản thân vào một góc và cố gắng nuôi sống bản thân trong những tháng ngày tiếp theo.

Gian hàng bánh lộc bà Sáu là một trong những gian hàng đông khách nhất của khu chợ, không chỉ vì bề ngoài được bọc bởi một lớp bột lộc mỏng mà còn khi được nấu chín bánh rất mềm và dẻo, pha thêm chút vị mặn mặn của thịt mỡ, tôm ướp mắm gia truyền của bà Sáu. Bà bán đâu đó cũng đã 30 năm nay, dù già trẻ hay gái trai đi ra vô cái làng này chắc hẳn cũng đều nếm thử vị bánh lộc của bà. Và thật may mắn khi Dương là một trong những người đầu tiên được bà truyền lại “công thức gia truyền” quý báu ấy. Vì em còn tuổi nhỏ nên cũng khá vụng về, bà cũng thông cảm vì em không thể nhìn thấy được nhưng bà cũng sẵn lòng động viên Dương.

- Con cứ thoải mái, thả lỏng hai tay, nhẹ nhàng con bỏ nhân vào... đúng rồi!
- Thế này được chưa ạ?

Kể từ đó, Dương đã trở thành phụ bếp của bà tự khi nào không hay. Em giờ đã lớn và đã trở thành một thiếu nữ, đỡ dần cho bà Sáu đem hàng ra chợ bán mỗi ngày.

CHƯƠNG VIII: CHỢ LÀNG

Như mọi ngày, Dương phải dậy từ tờ mờ sớm để hấp những mẻ bánh cuối cùng đã chuẩn bị từ hôm qua. Đường như đôi bàn tay của em đã quá thuần thục, thoăn thoắt sau khi được bà Sáu tận tình chỉ dẫn cách làm. Dù cho mồ hôi đã ướt đầm trên vai nhưng đôi mắt như biết nói của em luôn hướng về một phía, cảm giác như Dương chưa bao giờ tỏ vẻ sự mệt mỏi trên khuôn mặt đó. Thời đã điểm, Dương nhanh chân hoàn thành mẻ bánh cuối cùng, rồi hì hục gánh hàng thật nhanh ra chợ để kịp bán.

Ở khu chợ, ai cũng quý mến Dương vì tính chịu khó, cần cù. Việc gồng gánh kết hợp dùng gậy định hướng đường đi có chút vướng bận, nhưng nhờ sự trợ giúp của mọi người, cũng đã giúp Dương làm quen được phần nào.

- Sao hôm nay ra sớm vậy con!
- Dạ chào cô Ba, con ra sớm kéo trời mưa ạ!
- Này, cần chú Ba gánh giúp không? - Chú Ba tiếp lời.
- Dạ thôi phiền chú quá, con cảm ơn!

Gánh hàng của Dương ở tận cuối góc chợ, nhưng nhờ danh tiếng bà Sáu cho đến nay nên ngày nào cũng hết bánh. Trong những lúc Dương buôn bán, đôi lúc sẽ có những đứa trẻ nít ranh lướt qua hàng bán của Dương mà quấy phá, châm chọc em nhưng cũng may mà có sự hiện diện của cô Liên.

- Đố chị đây là số mấy?
- Em đang làm hình con gì nè? – Bọn trẻ tiếp lời nhau, cười đùa trước mặt Dương dù biết cô bị mù.
- Nè! Mấy đứa kia, đi chỗ khác chơi! - Cô Liên lừa lũ nhóc đi chỗ khác.

Cô Liên cũng là thương nhân nhỏ lẻ như Dương. Nhưng không một ai biết cô bắt đầu bán hàng từ khu chợ này từ bao giờ, chỉ biết cô sống một mình và là người mới chuyển đến ở ngôi làng Hướng Dương này mà thôi. Cô Liên thường mua giúp cho Dương cơm trưa, trò chuyện tâm sự cùng Dương về mọi thứ, đặc biệt là việc học của Dương vì công việc bán hàng này vẫn chưa thật sự đủ để trang trải cuộc sống của em. Thấy Dương vừa bán vừa cầm tập vẽ, cô hỏi:

- Thế mày còn đi học à?
 - Dạ không, cái này con vẽ chơi thôi ạ.
- Cô Liên ngó nhìn tập vẽ.
- Trời, sao đẹp vậy, cất cho kĩ nha, đem bán được tiền đó!
 - Dạ, cô cứ đùa con hoài! - Dương cười mỉm.
 - Trời tao nói thiệt chứ giỡn gì! Thôi ăn đi cả nguội canh! - Cô Liên nhìn Dương chăm chú.

Cô Liên là người duy nhất luôn ủng hộ bước đường nghệ thuật của Dương vì tài năng hội họa của em. Vì từ lúc Dương nghỉ học trên trường từ nhỏ, cô luôn nuôi

ước mơ vẽ tranh của mình. Ở căn chòi cũ của Dương, rất nhiều tranh được Dương vẽ trong những thời gian rảnh rỗi, dù cho đôi mắt ấy có bị dị tật đi chăng nữa nhưng điều đó chẳng là vấn đề gì so với Dương cả. Quan trọng hơn hết, trong suy nghĩ của Dương, việc vẽ tranh này chỉ là một hình thức giải trí trong lúc rảnh, vì những bức tranh em vẽ ra cũng chỉ được lưu lại trong kí ức của em trong khoảng thời gian ngắn mà thôi.

CHƯƠNG IX: SỰ THẬT

Trên con đường về nhà, trời chiều nên mây dần dày đặc báo hiệu trời sắp mưa, bên cạnh Dương luôn có cô bé Dò lẻo đẻo theo sau mỗi lúc em trở về. Vì sao lại tên Dò ư? Vì nó bán vé số nên khi gọi con bé chỉ cần kêu “Số Dò” là xong. Dò rất thương Dương vì đôi mắt híp không thể nhìn thấy mọi vật ấy, Dò xem Dương như người chị của mình vậy, mà mỗi ngày chiều tà buông xuống thì lại có cơ hội dăm ba phút được dẫn chị Dương tản bộ trở về nhà.

- Tới ngã ba chưa hả Dò! Chị đã bảo tự đi được mà. Thế này chị ngại lắm!
- Sao đâu ạ, chị em mình cùng đường mà! ... Đến rồi nơi rồi ạ, tạm biệt chị Dương!

Nhưng lần này không như những lần trước, Dương đụng độ phải hai kẻ cướp lái xe lao tới, giật mạnh lấy chiếc túi vải trên vai Dương. Dương bị kéo lê một đoạn, hàng gánh rơi tứ tung, Dò thất thanh la toáng: “Cướp!”. Dương giật mình vừa lấy tay mò đường, vừa than lên bất lực: “Đó là tiền học của tôi! Trả lại đây!”. Đến lúc Dương ngã nhào thật mạnh xuống đất thì va phải vào anh bán hoa Hướng Dương. Trời mưa cũng đã bắt đầu nặng hạt, những cánh hoa Hướng Dương cứ thế rơi vào không gian tầm tã, Dương vẫn nằm đó, nước mắt đã bắt đầu rơi, rồi bất chợt em ngất đi vì quá sợ hãi. Từ phía sau, cô Liên chạy đến chỗ Dương, gào khóc nức nở giữa bầu trời mưa...

Sáng hôm sau, cô Liên mua cháo về để cho Dương tắm bổ vì cả đêm hôm qua em sốt cao. Nhưng khi đi vào thì phát hiện Dương không còn trên giường nữa, chăn thì được gấp gọn gàng. Cô liền nhìn lên bàn thì phát hiện một bức tranh khổ lớn vẽ một người phụ nữ rất giống cô. Cô Liên vội tìm đến tủ quần áo, cô hoảng hồn nhận ra tất cả những bức ảnh giấu kín trong tủ đều là những bức tranh người phụ nữ giống cô như đúc, xung quanh thì không còn bộ áo quần nào. Bỗng cô ngồi gục xuống, hồi hả chạy thật nhanh tìm Dương, cô hét lớn: “Dương! Con ơi!”.

Cô vừa chạy tìm Dương mà nước mắt cứ tuôn rơi. Hóa ra, bấy lâu nay chính cô là người luôn dõi theo Dương, vì cô Liên chính là mẹ ruột đã bỏ rơi Dương trong chính cái đêm mùa đông ấy. Vì hoàn cảnh bất đắc dĩ mà cô đành đau xót, nén tình mẫu tử mà buộc cô phải quyết định bỏ rơi Dương. Nhưng, tình yêu mà cô dành cho đứa con gái duy nhất của mình đã khiến cô không thể ngừng dõi theo từng bước đường mà Dương đi. Từ các lúc nghe tin gia đình bố mẹ nuôi của Dương ly hôn đến lúc hai mẹ con cô Hồng dọn đến làng Hướng Dương. Cô chỉ có thể đứng từ xa, nhìn dương với ánh mắt hạnh phúc vì ít nhất đứa con của mình vẫn sống rất tốt. Cô Liên đã rất buồn khi chỉ có thể đứng từ xa nhìn thấy đứa con mình bước vào cánh cổng tri thức, chỉ có thể đứng từ xa để thấy con mình rãi bước trở về nhà, chỉ có thể đứng từ xa đau xót cho ngày hôm đó, cái hôm mà cô Hồng bị tui đánh thuê đến tính sổ. Tất cả chỉ vì mong muốn được nhìn thấy con lớn lên từng ngày.

Bây giờ thì cũng đã quá muộn, Dương đang bon bon trên chuyến tàu rời thành phố. Ánh mắt của em gợn buồn. Nhớ lại đêm hôm qua, lúc cô Liên đang ngồi ngủ bên cạnh Dương, em đã dùng đôi bàn tay của mình chạm vào khuôn mặt của cô, đây là lần đầu tiên em được tiếp xúc với cô trực tiếp như thế. Không thể ngờ được, từng đường nét trên khuôn mặt ấy lại trùng khớp đến từng căn-ti-mét. Từ cái lúc mọi lời đồn đến với Dương, không có lý do gì mà mọi người lại đồn đoán Dương chỉ là con nuôi của cô Hồng. Bà Sáu chính là người đã truyền đạt lại lời nhắn nhủ của cô Hồng đến với em, em có quyền được biết sự thật rằng em không phải là con ruột của mẹ Hồng. Kể từ ngày đó, lần nào em cũng lôi dụng cụ, cạo vẽ ra để phác họa người mẹ của mình qua chính xúc giác của bản thân khi lần cuối được chạm vào khuôn mặt đó trong chính cái đêm mùa đông đó, rồi em lẳng lặng dán nó ở phía trong thành tủ quần áo. Vì thế, việc nhận ra mẹ ruột của mình khi chạm vào cô Liên đã khiến Dương chột giật mình, và cố gắng trấn tĩnh bản thân. Dương bỗng rơi những giọt nước mắt hạnh phúc, hạnh phúc vì đã tìm lại được chính người mẹ ruột của mình. Nhưng rồi em lại buồn thiu vì sự thật quá đau lòng đã khiến Dương chọn con đường rời xa, rời xa khỏi cái quá khứ, khỏi những kỉ niệm viễn tưởng mà đáng lẽ ra cô sẽ có một cuộc sống tốt đẹp hơn. Và những bông hoa hướng dương ngoài vườn nhà kia, cũng không còn xanh tươi như trước. Em ngồi lặng nhìn về cánh đồng hướng dương qua cửa sổ boong tàu.

CHƯƠNG X: HƯỚNG DƯƠNG

Năm năm sau, trên giảng đường đại học, xuất hiện trước các bạn sinh viên chính là một giảng viên mù đang vẽ phác họa bông hoa hướng dương, các ngón tay thoăn thoắt, trông chừng chưa đến 1 phút đã hoàn thành xong bức vẽ. Giảng viên đây không ai khác chính là Dương. Hôm nay, Dương diện một chiếc áo dài thướt tha, em xoa tóc mái tóc đen dài của mình và đồng dục, tự tin đứng trước bục giảng với hơn hàng chục sinh viên. Ước mơ trở thành một giáo viên mỹ thuật của em giờ đây đã trở thành hiện thực, em nở một nụ cười hạnh phúc vì thành quả ở hiện tại.

Từ xa xa, có một bóng dáng của một người phụ nữ nhìn chăm chăm vào Dương, đứng thấp thỏm ở tít ngoài ban công, đó chính là cô Liên. Cô nhìn vào Dương với ánh mắt triu mến, từ đó đến giờ, cô vẫn luôn nuôi hy vọng được nói ra lời yêu thương từ tận đáy lòng, vẫn luôn âm thầm lặng lẽ dõi bước theo đứa con gái mà mình đã trót bỏ rơi. Dẫu ở mọi nẻo đường, cô Liên vẫn sẽ luôn là ở bên, bảo vệ và đồng hành cùng Dương trên bước đường đời còn lại của mình.

Hãy sống như những bông hoa hướng dương, “Hãy luôn hướng về phía mặt trời, bóng tôi sẽ ngã sau lưng”.